

We schrijven 14 juli 2022, Nationale Feestdag in Frankrijk. Alvast voor mij een datum om nooit meer te vergeten...

Vakantie

Op 10 juli trokken mijn vrouw en ik naar Les Castors in Pierrelongue, een camping in het zuiden van Frankrijk op enkele km van de Mont Ventoux. Het is nu al verschillende jaren dat we deze camping aandoen. Gewoon omdat we het er heel

gezellig en mooi vinden en er ondertussen ook verschillende vrienden maakten. Ook onze kinderen kunnen deze plaats wel smaken. Onze jongste zoon en zijn gezinnetje zouden ook van de partij zijn en onze oudste zoon (die in Zuid-Afrika woont) zou er met onze kleine wagen (vergezeld van zijn vrouw en kindje) naartoe reizen. Wij hadden onze wagen volgeladen met het nodige materiaal (tent, matrassen, enz.) voor hen. Alles verliep naar wens. En het was enorm leuk om zo dichtbij op de camping

te staan en te genieten van het contact met deze twee gezinnen.

Bergwandeling

Op de vijfde dag van onze vakantie zouden Marianne en ik een wandeling maken in de bergen of moet ik eerder 'heuvels' zeggen. We hadden de intentie 's morgens niet te laat te vertrekken. Maar het werd toch al niet meer zo vroeg, omdat onze kinderen en schoonkinderen maar bleven aanklappen voor een kop verse

Het kan plots verkeren

koffie. In ieder geval vertrokken we uiteindelijk rond 9u30. Het werd een fikse wandeling over rotsen en smalle paadjes, af en toe eens in volle zon. Maar ondanks de warmte stapten we goed door en zagen ons einddoel al in de verte. Omdat Marianne heel wat vlugger wandelt dan ik, stap ik altijd vooraan. Zo volgt ze mijn ritme en blijven we dus samen. Op zeker moment schoot ik wat door mijn rechterknie waardoor ik op het grinten paadje begon te schuiven. Als reactie zette ik mijn rechtersvoet dwars,

maar dit was compleet mis. Ik sloeg mijn voet om, hoorde een korte kraak. Als reactie hees ik mijn been nog eventjes omhoog en kwam nogmaals op deze voet terecht. Ik viel op mijn achterste. Een scherpe pijn ging door mijn been en voet. Marianne had alles gezien en kwam meteen te hulp. Maar ik wilde eerst even de pijn verbijten. "Laat me even bekomen, ik denk dat ik iets gebroken heb." Een poging om terug op mijn voet te staan, mislukte flagrant. De pijn was niet te harden. Dus plofte ik

Ik sloeg mijn voet om, hoorde een korte kraak, hees mijn been nog eventjes omhoog uit reactie en kwam nogmaals op deze voet terecht.

weer op de harde grintsteentjes op mijn achterwerk.

Dringende hulp

We hadden wel onze GSM bij ons, maar doordat het dorp waar onze wagen stond, zo dichtbij was, ging Marianne hulp halen. Ik bevond me zonder enige bescherming onder de hete middagzon en probeerde ondertussen me op mijn achterwerk voort te bewegen. Maar ook dat was geen makkie. De boorden waren begroeid met kleine distels, zodat mijn handen al spoedig op een stekelvarken leken. Dus was wat improvisatie op zijn plaats. Ik nam in elke hand een grote steen en schoof op die manier voort op handen richting schaduw. Gelukkig vond Marianne vlug hulp en kwam ze aangesnel, samen met een Belgische man en zijn zoon met water, een pet en enkele handdoeken ter bescherming. Zij belden ook de hulpdiensten op en niet lang daarna kwam een ploeg brandweermannen opdagen, eerst met twee. Het zouden er uiteindelijk 14 zijn. We vermoedden dat bijna de hele brandweerploeg van de partij was. Veel zal te maken gehad hebben met het tijdstip: 14 juli, de Nationale Feestdag in Frankrijk. Waarschijnlijk moest op die dag de hele ploeg paraderen in het dorp. Voor hen was dit een uitgelezen kans om eraan te ontsnappen.

Brancard

De eerste mannen namen mijn koorts op: 39° en lage bloeddruk. Eén riep uit: 'Hij heeft Covid-19, we moeten hem meteen een medisch masker opzetten.' Ik zal wel ergens een lage bloeddruk gehad hebben, maar koorts? Ze hadden waarschijnlijk gewoon de buitentemperatuur gemeten die op dat moment heel hoog opliep. En dat masker, dat was geen goede keuze, want ik snakte nu naar adem en moest uiteindelijk braken. Dus masker weer af. Mijn voet werd gestabiliseerd en een speciale ploeg voor het repatriëren van slachtoffers in de bergen kwam ter plaatse. Ik grapte: "Amai, ik zorg toch wel voor een goede werkgelegenheid in Frankrijk." Zij snoerden me meteen de mond: "We zijn allemaal vrijwilligers!". Ondertussen onderhield één van hen contact met een dokter beneden. Eerst kwam het voorstel om me met een brancard naar beneden te brengen. De riemen werden al aangetrokken en dat was geen lachertje. Mijn reactie dat ik blij was om toch al vier kinderen verwekt te hebben, kon op hilariteit rekenen.

Helicopter

Uiteindelijk besliste de dokter (op afstand) dat mijn toestand te slecht was om te transporteren via zo'n

brancard. En er werd een helikopter opgeroepen. Eén van de 'redders' grinnikte. "Meneer, nu zal je pas blij zijn dat je al vier kinderen hebt." Ik begreep de ware toedracht niet tot er vanuit een helikopter een kabel naar beneden kwam - begeleider inclus - en men de heupgordel aangespte. Het eerste moment kon ik geen woord uitbrengen. "Steun op je linkerbeen. Daar gaan we." Overleg in de zin van "Heb je hoogtevrees?" Zie je dit haalbaar?" was niet aan de orde. In één ruk werd ik met mijn begeleider de helikopter in gehesen. Een gratis vlucht. Met een mooi uitzicht, moet ik toegeven. Een beetje verder landden we op een voetbalterrein en werd ik overgebracht in een ziekenwagen, richting Vaison-la-Romaine. De hele operatie had toch wel een goede 3,5 uren geduurd. Ik mocht niet eten noch drinken, tot er duidelijkheid was over een eventuele directe ingreep.

Operatie

De foto's wezen op een barst in het scheenbeen, een gebroken kuitbeen, een verschuiving van deze twee botten, beschadiging van het kraakbeen en ook twee volledig gescheurde ligamenten. Ze planden dus een overbrenging naar een ziekenhuis in Orange (zo'n 23 km verder) voor een

operatie. Een beslissing waar ik niet achter stond. Ik wilde gerepatrieerd worden naar België. Plots was er geen plaats meer in het ziekenhuis van Vaison-la-Romaine noch in Orange en moest ik met een open gips terugkeren naar de camping.

Dus heb ik nog twee dagen verplicht moeten logeren op de camping in ons klein caravannetje. Want pas dan kon ik opgehaald worden met de ziekenwagen vanuit België. We hebben geen sanitair in deze caravan. Je kunt je dus voorstellen dat het leven op dat moment niet gemakkelijk was: ik mocht niet steunen op de gekwetste voet, moest mij voortbewegen op krukken om naar het toilet te gaan, het was gloeiend heet. Ik moest me ook verzoenen met het feit dat mijn vakantie (en die van mijn vrouw) erop zat en er nog een operatie zou volgen met vermoedelijk een lange revalidatie.

Gedragen

Van mijn ongeval tot aan dit moment had ik nog maar weinig aan God gedacht, terwijl ik uit ervaring weet dat Hij echt mijn toevlucht is. Ik betraptte me erop hoe vlug ik God vergat. Anderzijds voelde ik me wel gedragen in die zin dat ik berustte in mijn situatie en niet mijn vingertje omhoog stak

naar boven omwille van deze korte vakantie en jammerde niet over het gebrek aan Zijn tussenkomst.

Uiteindelijk heb ik dus nog eens twee dagen later de operatie ondergaan. Die was blijkbaar heel ingewikkeld. Om de botten bij elkaar te brengen, moesten ze ook twee plaatjes inbrengen, verbonden met een kabeltje (geen vijzen want die was ik al eens verloren). Er wachtten mij nog zes weken gips zonder dat ik erop mocht steunen. Om zwelling van mijn been tegen te gaan, moest ik mijn been omhoog houden. Lees: in bed blijven. Maar die weken vlogen voorbij. Ik heb veel in de Bijbel kunnen lezen en bidden voor mensen. Doorheen deze periode ben ik me meer bewust geworden van de broosheid van een mensenleven, maar ook van de grootheid van een Heer Die altijd bij je is en juist deze situaties aangrijpt om je met de voeten op de grond te brengen (alhoewel ik op één niet mocht steunen) maar ook om je relatie met Hem te verdiepen. En mijn vakantie? Wel, ik zie alvast uit naar de komende vakantie. De fysiotherapeute zei me laatst: "Ga maar weer op vakantie, maar liefst zonder breuken." Mijn reactie was: "Maar op die manier zorg ik wel voor werk voor jullie..."

Yvan Thomas